

Terține

Mihai Eminescu

Tinzându-ți mâna o priveai cuminte,
Mișcai zâmbind a tale roșii buze,
Șoptind încet, ca-n vis, la dulci cuvinte.

Urechea mea pândeă să le auză
- Abia-nțelese, pline de-nțeles -
Cum ascultau poeții vechi de muză.

Și-n ochii tăi citeam atât eres,
Atâta dulce-a patimii durere,
Că-n al meu suflet toat-o am cules.

A vorbei tale lamură de miere,
Al gândurilor visătorul haos,
Al tău surâs precum ș-a ta tăcere

Și chipul tău în voluptos repaos.
Pătruns-au toate limpede-n cântare-mi,
Când al tău suflet mie l-ai adaos.

Stăpână ești pe gându-mi și suflare-mi
Și-acesta cânt, ce gat-acum vedemu-l,
Tu poți să-l ții și numai tu să-l sfarmi.

De-ngădui tu ca eu să-nchin poemul,
Precum viața mea ți-am închinat-o,
Disprețui hula orișicărui emul:

Primește-l dar c-un zâmbet adorato!